

Lente

Terwijl de herfststorm rond ons huis jaagt, word ik wakker. En meteen raakt iets bekends mijn trommelvlies. Iets juichends, iets vertrouwds, iets tijdloos' ook. Wat een fantastisch gevoel van verbondenheid en blijdschap. Dan begint mijn brein aan de grote invuloefening. Oh ja, het is een zingende vogel, vrijwel zeker een kwinkelerende merel. Vast een mannetje, want die zingen vroeg in het jaar. En nota bene in een storm. Wat een uitbundigheid! Hoera de lente is begonnen!

Wat ik hier laat zien is mijn onvermogen om in de waarneming te blijven. Ik begin mijn ervaring meteen in te kleuren met breinfeiten. De Engelse filosoof Alan Watts noemt dit het rood schilderen van een rode roos. Als je iets moois of ontroerends of prettigs ondervindt, ervaart, gaan we er gewoonlijk meteen labeltjes op plakken. En dat geldt trouwens ook voor het omgekeerde: als ons iets lelijks, bedreigends of akeligs overkomt. Maar zodra we gaan denken en beschrijven, scheiden we ons af van wat het leven ons van moment tot moment aanbiedt. Wat we in ons hoofd zo royaal doen, de godganse dag. We zijn steeds maar bezig om onze ervaringen te duiden en te sturen.

Terug naar de merel. Wat zegt onze superduider, Wikipedia, ervan? 'De merel is een uitbundige zanger en zingt vaak vanaf een hoog punt, zoals een boomtop of dakrand. Het mannetje zingt vanaf februari, vooral 's morgens en 's avonds. De zang is een vol, aangenaam, melancholisch muzikaal lied met vele variaties, dat vaak eindigt in zachte, krassende geluiden. De zanglijster heeft een meer herhalende en driftige zang en de [grote lijster](#) zingt luid en bellend. Het merelmannetje zingt het meest als zijn vrouwtje op de eieren zit. Tevens is een fluisterzang bekend, vooral buiten de broedperiode. Naast hun zang maken ze ook nog een laag, zacht 'tsjoek' en een luid, scherp 'pink pink'.'

Op die eieren moeten we nog even wachten, maar heerlijk toch zo'n beschrijving? Fluisterzang, hoe kom je erop. Dat 'rood verven van een rode roos' heeft toch wel iets. Wil je niettemin een benadering van mijn ochtendwerkelijkheid, tik dan *zingende merel* in op je pc en je wordt vergast op twee YouTube-filmpjes, waarin de ingeblikte merels niet van echt te onderscheiden zijn.

Konden we maar bij de zingende merel van vlees en bloed blijven zodra je hem hoort - in open verwondering..... Alleen vòòr het denken *horen* we de merel immers ècht. Zou heel fijn zijn, maar zo werkt het bij ons nou eenmaal meestal niet. We plakken er meteen van alles op. Geruststellend idee: ons denken, labellen, weten, oordelen, die hele muppetshow in ons hoofd, is ook een stukje werkelijkheid dat er mag zijn en waar je met dezelfde verwondering naar kunt luisteren. Grappig, dat denken, schrijven, invullen en plaatjes plakken er zo bezien ook bij horen. Op die nieuwe manier kijken naar je eigen breinacties veroorzaakt misschien wel lentekriebels in je hoofd... Wat een vreugde als alles mag er zijn zoals het is! Op naar het ruime, vrije en nieuwe van de lente!